

J.R.R. Tolkien

CELE DOUĂ TURNURI

A doua parte a trilogiei
STĂPÂNUL INELELOR

Ediție revizuită și adăugită

editura rao

Sinopsis

Aceasta este partea a doua a STĂPÂNULUI INELELOR.

În prima parte, Frăția Inelului, ni s-a relatat despre modul în care Gandalf cel Sur a descoperit că inelul pe care îl avea Frodo, hobbitul, era, de fapt, acel Inel, acel Unu, căpetenia tuturor Inelelor Puterii. Tot acolo se povestește despre cum au fugit Frodo și prietenii săi din Comitatul tihnit, care era casa lor, urmăriți de teroarea Călăreților Negri din Mordor, până când, într-un târziu, ajutați de Aragorn, Pribegieul din Eriador, au ajuns, după peripeții cumplite, la Casa lui Elrond din Vâlceaua Despicată.

Acolo s-a ținut Marele Sfat al lui Elrond, unde s-a luat hotărârea să se încerce distrugerea Inelului, iar Frodo a fost uns Purtător al acestuia. Apoi au fost aleși Însoțitorii Inelului, care aveau menirea să-l sprijine în făptuirea îsprăvii de a ajunge, dacă-l țineau puterile, la Muntele de Foc din Mordor, tărâmul vrăjmașului însuși, singurul loc unde putea fi nimicit Inelul. Din această frăție făceau parte Aragorn și Boromir, fiul Seniorului din ținutul Gondor, reprezentându-i pe oameni; Legolas, fiul celui de-al unsprezecelea rege din Codrul Întunecat, din partea elfilor; Gimli, fiul lui Glóin de la Muntele Singuratic, reprezentant al gnomilor; Frodo și slujitorul său, Sam cel Înțelept, dimpreună cu mai tinerele sale rubedenii, Meriadoc și Peregrin, din partea hobbiților; și Gandalf cel Sur.

Respect Frăția plecase în taină din Vâlceaua Despicată, luând-o spre miazănoapte; zădănicindu-li-se încercarea de a trece iarna prin trecătoarea Caradhras, Gandalf i-a călăuzit printr-o poartă tainică și au pătruns în uriașele Mine ale Moriei, căutând o cale pe sub munți. Acolo, Gandalf s-a prăbușit într-un hău întunecat, în vreme ce se lupta cu un duh cumplit al adâncurilor. Dar Aragorn, despre care se dovedise între timp a fi moștenitorul tăinuit al vechilor Regi din Apus, i-a condus de la Poarta de Răsărit a Moriei, prin ținutul elfilor, Lórien, de-a lungul marelui Râu Anduin, până au ajuns la Cascada Rauros. Între timp, își dăduse seama că erau urmăriți de tot soiul de iscoade, precum și de făptura numită Gollum, stăpân odinoară al Inelului pe care încă îl mai râvnea.

Acum erau nevoiți să hotărască dacă era bine să o apuce spre răsărit, către Mordor, sau să-și continue calea cu Boromir; să le dea o mâna de ajutor celor din Minas Tirith, cetatea de căpetenie din Gondor, în războiul care bătea la ușă, ori să se despartă. În momentul în care a fost limpede că Purtătorul Inelului era hotărât să-și continue călătoria lui fără nădejde către ținutul Dușmanului, Boromir a încercat să-i smulgă Inelul cu forța. Partea întâi se termină cu prinderea lui Boromir în mrejele Inelului, cu fuga și dispariția lui Frodo și a slujitorului său, Sam cel Înțelept, și cu destrămarea a ceea ce rămăsese din Frăție, din pricina unui atac pe nepusă-masă al oștenilor orci, parte din ei în slujba Seniorului Întunecimii din Mordor, parte în cea a trădătorului Saruman din Isengard. Strădania Purtătorului Inelului părea deja sortită eșecului.

Acum, această a doua parte, Cele două turnuri, povestesc despre ce s-a mai ales de membrii Frăției Inelului după risipirea acesteia, până la venirea Marelui Întuneric, și despre izbucnirea Războiului Inelului, care urmează să fie relatată în cea de-a treia și ultima parte.

CARTEA A TREIA

I

Pieirea lui Boromir

Aragorn urca în fugă dealul. Din când în când, se pleca la pământ. Hobbiții aveau pasul ușor și urmele lor nu erau lesne de deslușit, nici măcar pentru un Priveag, însă către creastă cărăruia se încrucișa cu un pârâu, aşa că desluși în glia reavănă ceea ce căuta. „Pricep prea bine semnele acestea, își zise el. Frodo s-a avântat pe deal, în sus. Mă-ntreb ce-o să văzut de pe culme. Dar, iată, cale-ntoarsă a făcut și-a coborât colina iar.“

Aragorn șovăi. Își dorea și el să ajungă pe jilțul înalt, nădăjduind să vadă de acolo ceva care să-l călăuzească printre nedumeririle sale, dar timp n-avea de irosit. Tânărul deodată înainte și porni în fugă către culme, luând-o de-a curmezișul peste lespezile uriașe, apoi în sus, pe scări. Se aşeză pe jilțul înalt și privi în zare. Numai că soarele îi păru întunecat, iar lumea – înnegrată, depărtată. Își aruncă ochii împrejur, pornind dinspre miazănoapte, dar, afară de colinele din zare, nimic nu i se dezveli privirii; iar de nu s-ar fi aflat aşa departe, ar fi văzut din nou, în tăriile cerului, o pasare uriașă, ca o pajură, lăsându-se molcom, în cercuri largi, la pământ.

Și, chiar în vreme ce scruta împrejurimile, urechea lui dibace prinse niște sunete ce veneau dinspre codrii de la poale, de pe malul apusean al Râului. Se încordă. Auzi strigăte și printre ele desluși cu groază nespusă glasurile aspre ale orcilor.

Respect pentru natură
Apoi, brusc, răsună chemarea adâncă a unui corn măreț, iar vaierul lui se izbi de povârnișuri și ecoul umplu hăurile, copleșind cu un urlet atotputernic vuietul cascadei.

- Cornul lui Boromir! strigă el. E la ananghie!
- Țășni de pe scări și făcu un salt pe cărăruie.
- Vai mie! Mă urmărește nenorocul astăzi și toate-mi merg de-a-ndoaselea. Unde-o fi Sam?

Pe măsură ce alerga, strigătele devineau tot mai puternice, dar cornul răsună acum mai slab, mai sfâșietor. Fioroase și pătrunzătoare se înălțau ale orclor urlete și, fără veste, chemarea cornului pieri. Aragorn străbătu ultimul povârniș, dar, înainte să ajungă la poalele colinei, vacarmul se potoli, și, când o luă la goană spre stânga, într-acolo, sunetul se stinse treptat, până nu se mai auzi deloc. Se năpusti printre arbori, scoțându-și spada lucitoare și strigând: *Elendil! Elendil!*

Îl găsi pe Boromir într-o poienită din apropierea lacului – să fi fost la o milă de Parth Galen. Stătea sprijinit cu spatele de un copac uriaș, de parcă s-ar fi odihnit. Dar Aragorn văzu că era ciuruit de-o groază de săgeți cu pană neagră; ținea încă în mâna sabia, frântă însă, de la mâner; alături, stătea cornul spart în două. Împrejurul și la picioarele lui, zăceau mormane de orci măcelăriți.

Aragorn îngenunche lângă el. Boromir deschise ochii și se căzni să vorbească.

Până la urmă, rosti molcom:

- Am încercat să-i iau Inelul lui Frodo. Îmi pare rău, mi-am dat obolul...

Se uită pieziș la vrăjmașii răpuși.

- S-au dus piticii, orcii i-au luat cu ei. Cred însă că-s în viață, pentru că i-au pus în lanțuri.

Tăcu și pleoapele-i căzură grele. După o clipă, rosti iar:

- Rămas-bun, Aragorn! Du-te la Minas Tirith și scapă-mi oamenii! Eu, unul, am dat greș.

– Nu, zise Aragorn, luându-i mâna și sărutându-l pe frunte. Am biruit. Puțini se pot lăuda cu astfel de izbândă. Fii pe pace! Minas Tirith n-o să cadă.

Boromir surâse.

- Încotro au luat-o? Era și Frodo cu ei? îl întrebă Aragorn. Dar Boromir nu mai rosti nici o vorbă.

– Vai mie! făcu Aragorn. Astfel se stinge văstarul lui Denethor, Seniorul Turnului Străjii. Si ce sfârșit amar! Frăția-i toată risipită. Si cel care-a greșit sunt eu. Zadarnic s-a-ncrezut Gandalf în mine. Acum ce să mai fac? Boromir mi-a lăsat cu limbă de moarte să plec la Minas Tirith și asta e și voia inimii mele, dar unde-or fi Inelul și Purtătorul lui? Cum să le dau de urmă, ca să salvez onoarea din ruină?

Rămase o vreme în genunchi, hohotind aplecat, cu mâna lui Boromir încleștată într-o sa. Așa îl găsiră Legolas și Gimli. Veniseră dinspre povârnișurile apusene ale colinei, tărându-se fără preget printre arbori, ca după vânat. Gimli ținea securea în mâna, iar Legolas cuțitul lui cel lung; nu mai avea nici o săgeată. Când ajunseră în poienită, încremeniră uluiți; apoi își plecară frunțile o clipă, cu durere, căci pricepură îndată ce se petrecuse.

– Vai mie! zise Legolas, apropiindu-se de Aragorn. Am hătit și-am sfârtecat o groază de orci în codru, dar am fi fost mai de folos aici. Am dat fuga de cum am auzit cornul, se pare însă că-i prea târziu. Mă tem că ești rănit de moarte.

– Boromir s-a prăpădit, zise Aragorn. Eu sunt nevătămat, căci n-am fost aici, cu el. A căzut apărându-i pe hobbiți, pe când eram departe, pe colină.

– Hobbiți! strigă Gimli. Păi, unde sunt? Unde e Frodo?

– Nu știu, răsunse Aragorn pierit. Până să moară, Boromir mi-a spus că orcii i-au legat; și bănuia că erau încă în viață. L-am trimis să-i urmărească pe Merry și pe Pippin, dar nu l-am întrebat dacă Frodo și Sam erau cu el, decât atunci când

Respe a fost prea târziu. Azi toate mi-au mers de-a-ndoaselea. Ce facem acum?

– Întâi, să ne-ngrijim de răposat, spuse Legolas. Nu-l putem lăsa să zacă aşa ca o mortăciune, printre orcii ăştia scărboşi.

– S-o facem însă iute, zise Gimli. Nici lui nu i-ar plăcea să zăbovим. Trebuie să luăm urma orcilor, de mai e vreo nădejde că-s vii ostaticii din Frătie.

– Dar nu ştim dacă Purtătorul Inelului e printre ei sau nu, zise Aragorn. Se cuvine oare să-l părăsim? N-ar trebui să-l căutăm pe el întâi? Ce-alergere cumplită ni se cere!

– Atunci să-ncepem cu ce-i mai degrabă, spuse Legolas. N-avem nici vreme, nici unelte să ne-nhumăm cum se cuvine camaradul și nici să-i facem un mormânt. Am putea să-i ridicăm o movilă de pietre.

– Ar fi anevoieios și ne-ar lua mult timp, căci bolovanii potriviți nu-i putem găsi decât pe malul râului, zise Gimli.

– Atunci să-l aşezăm într-o luntre cu tot cu armele sale și ale vrăjmașilor răpuși, zise Aragorn. O să-l trimitem spre cascada Rauros și-o să-l încredințăm Anduinului. Râul Gondorului se va-ngrăji ca oasele să nu-i fie spurcate de vreo făptură ticăloasă.

Se apucără iute să cerceteze stârvurile orcilor, adunându-le grămadă săbiile, coifurile sparte și scuturile.

– Ia uitați-vă! strigă Aragorn. Am găsit însemnele!

Scoase din mormanul sinistru de arme două cuțite cu lama subțire, incrustate cu aur și roșu, iar apoi găsiră și tecile negre, bătute în nestemate mici, săngerii.

– Astea nu sunt scule orcești, zise el. Le-au purtat hobbiții. Fără doar și poate, orcii i-au dezarmat, dar s-au temut să păstreze cuțitele, știind că-i vorba de făuririle copleșite de blesteme ale apusenilor, spre ruinarea Mordorului. Ei, acu',

dacă mai trăiesc, prietenii noștri sunt complet dezarmați. Am să iau aceste lucruri, în speranța deșartă că o să li le-napoiez.

– Iar eu, spuse Legolas, am să iau toate săgețile pe care le găsesc, căci tolba mi-e goală.

Scotoci prin grămadă, pe de lături, și găsi multe întregi și mai lungi decât cele folosite de orci. Le cercetă îndeaproape.

Iar Aragorn se uită la trupurile sfârtecate și zise:

– Mulți dintre cei care zac aici nu-s din Mordor. Unii se trag de la soare-apune, din Munții Cețoși, că doar oi mai ști și eu câte ceva despre orci și despre neamul lor. Și iată și-alții ce-mi par cam ciudați. Veșmintele lor nu-s, nicidecum, după croiala orcească!

Se referea la patru oșteni orci de statură mai înaltă, oacheși, cu ochii piezișii, cu picioarele groase și mâinile mari. Erau înarmați cu săbii scurte, late, fără curbura tăișurilor orcești, și-aveau arcuri de răchită, de aceeași formă și lungime cu ale oamenilor. Pe scuturile lor, în mijloc, se vedea o ticluire ciudată: o mână mică, albă pe un fundal negru; în partea din față a coifurilor lor era incrustată cu un metal alb runa S.

– N-am mai văzut însemnele astea niciodată, zise Aragorn. Ce-or fi vrând să spună?

– S vine de la Sauron, îi răspunse Gimli. Nu-i greu de descifrat.

– Nu, făcu Legolas. Sauron nu folosește rune de-ale elfilor.

– Și nici nu-și spune numele adevărat; nu îngăduie nici măcar să-i fie scris sau rostit, zise Aragorn. Mai mult, nu folosește albul. Orcii care slugăresc în Barad-dûr au drept semn Ochiul Roșu.

Rămase o clipă pe gânduri.

– Bănuiesc că S vine de la Saruman, adăugă el, într-un târziu. Nu-s semne bune în Isengard, iar Apusul a devenit nesigur. E aşa cum s-a temut Gandalf: într-un fel sau altul,

trădătorul Saruman aflat de călătoria noastră. Se pare că știe și de cădereea lui Gandalf. Iscoadele din Moria or fi scăpat pe sub nasul străjerilor din Lórien sau or fi ocolit ținutul acela și-or fi venit în Isengard pe alte căi. Orcii călătoresc repede. Dar Saruman are mai multe canale prin care primește vești. Ții minte păsările?

– Până una-alta, n-avem vreme dedezlegat cimilituri, zise Gimli. Hai să-l ducem pe Boromir de-aici!

– Dar după ce terminăm treaba, va trebui să dezlegăm și cimilituri, dacă-i vorba s-o luăm pe calea cea bună, răspunse Aragorn.

– Poate că nici nu există vreo cale bună, rosti Gimli.

Gnomul își luă securea și începu să taie câteva crengi. Le prinseră cu coarde de arc și își așternură mantile peste ele. Pe năsălia aceasta improvizată își purta tovarășul la mal, împreună cu trofeele sale din ultima bătălie, alese de ei să-l însoțească. Nu era cale lungă, dar nici nu le-a fost ușor, căci Boromir fusese un bărbat înalt și puternic.

Aragorn rămase la malul apei, ca să păzească năsălia, în timp ce Legolas și Gimli o luară iute înapoi, pe jos, spre Parth Galen. Aveau de mers mai bine de o milă, așa că trecu ceva vreme până când se întoarseră, vâslind iute în două bărci de-a lungul malului.

– Ce ciudat! exclamă Legolas. Nu erau decât două bărci trase pe mal. A treia a dispărut fără urmă.

– Au trecut orcii pe-acolo? întrebă Aragorn.

– N-am observat nici un semn de-al lor, răspunse Gimli. Oricum, dacă veneau, nu mai rămâneau nici bărcile, nici bagajele. Le-ar fi luat cu ei sau le-ar fi distrus pe toate.

– Am să cercetez pământul când o s-ajungem acolo, zise Aragorn.

Și astfel, îl așezără pe Boromir în luntrea care avea să-l poarte departe. Gluga cenușie și mantia primită de la elfi le

împăturiră și i le puseră sub cap. Îi pieptănără pletele lungi, negre și i le răsfirară pe umeri. La brâu, îi străucea cingătoarea de aur primită în Lórien. Coiful i-l aşezără alături, iar în poală, cornul spart, precum și mânerul, și resturile sabiei sale rupte; la picioare îi puseră săbiile vrăjmașilor. Apoi, după ce legară prora de pupa celeilalte bărci, îl traseră la apă. Vâsliră trist de-a lungul malului și, după ce cotiră în canalul cu unde repezi, trecură de pajistea înverzită de la Parth Galen. Povârnișurile abrupte ale înălțimilor Tol Brandir luceau: trecuse bine de amiază. Pe măsură ce se îndreptau spre miazați, din Rauros se înălțau aburi, licăriind tremurător dinaintea lor – o pulbere de aur. Vuietul și tunetul cascadei zguduiau văzduhul neclinit.

Dezlegără și împinseră plini de mâhnire luntrea funerară: acolo zacea Boromir și se odihnea în pace, luncând peste sănul undelor călătoare. În vreme ce vâsleau îndărăt, pe el îl luă curentul. Trecu plutind pe lângă ei și luntrea se depărta până când ajunse un punct întunecat în lumina aurie; apoi, brusc, dispără. Cascada Rauros curgea nestingherită la vale. Râul îl luase pe Boromir, fiul lui Denethor, și astfel nimeni nu-l mai zări vreodată în Minas Tirith, contemplând dimineața din Turnul Alb. Dar după aceea, multă vreme se vorbi în Gondor despre cum trecuse luntrea elfească peste cascadă și peste heleșteul înălbit de spumă, și îl purtase în jos, prin Osgiliath și prin nenumăratele guri ale Anduinului, până la Marea cea Mare, în noapte, sub cerul plin de stele.

Cei trei rămaseră o vreme tăcuți, uitându-se lung în urma lui. Apoi Aragorn vorbi:

– Îl vor căuta cu privirea din Turnul Alb, dar el nu se va mai întoarce nici de pe mare, nici din munți.

Și începu atunci să cânte încetisor:

Prin Rohan, peste mlaștini și câmpii cu iarbă-naltă
Vine Vântul de Apus, printre ziduri îmi tresaltă.

„Ce solii mi-aduci din vest, pe seară, tu, neobosite vânt?

L-aî zărit pe Boromir, voinicul, pe lună, sub al stelelor veşmânt?
„L-am văzut pribeginde peste şapte izvoare, peste ape mari, cenuşii;

L-am văzut păşind pe tărâmuri deşarte, până s-a dus pe pustii
În umbrele de miazănoapte. Apoi, nu mai ştiau.

Să fi auzit vântul de-apus cornul de os al lui Denethor fiu?”

„O, Boromir! Am privit de pe ziduri, departe, spre miazănoapte,
Dar nu te-ai arătat de pe tărâmul deşert de care oamenii n-au
parte.”

Apoi cântă Legolas:

Vântul de Miazăzi dinspre mare, de pe dune şi steiuri zboară,
Purtând vajetul pescăruşilor, apoi la poartă cu geamăt coboară.
„Ce veşti din miazăzi mi-aduci pe-nserat, tu, vânt de suspin?
Unde-i voinicul Boromir? Zăboveşte prea mult şi mă umple de
chin.”

„Nu mă-ntreba unde îi e lăcaşul – puzderie de oseminte acolo
au lăsat,

Pe tărâmuri albe, pe tărâmuri negre, sub cerul de furtună frământat;
Atâtia au străbătut Anduinul s-ajungă la tremurătoarea mare.
Întreabă-l pe Vântul de Miazănoapte cel ce-mi trimite veşti sub
soare.”

„O, Boromir! Îndărătul porții drumul către mare o ia spre
miazăzi,

Dar tu nu te-ai întors cu tipătul pescăruşilor din gurile mării
pustii.”

După aceea, Aragorn cântă iar:

Vântul de Miazănoapte colindă dinspre Poarta Regilor, peste
urlătoare,

Şi cornul lui răsună prin turn curat, ca o răcoare.

„Ce veşti mi-aduci acum din miazănoapte, o, tu, prea aprig
vânt?

Ce veşti de la Boromir Viteazu? Căci dus e de demult.“

„I-am auzit strigarea mai jos de Amon Hen. Acolo atâti potrivnici a-nfruntat!

Scutul despicate şi sabia lui frântă pe ape i le-au dat.

Şi spre odihnă blândă capul mândru, chipul tandru şi mădu-larele i-au pus.

Iar Rauros, cascada aurie Rauros, la sănul ei l-a dus.“

„O, Boromir! Turnul Străjii spre miazănoapte va privi
Spre Rauros, cascada aurie Rauros, de-a pururea şi-o zi.“

Cu acestea, sfârşiră. Apoi întoarseră barca şi porniră căt
puteau de iute contra curentului, îndărăt, la Parth Galen.

– Mi-ai lăsat mie Vântul de Răsărit, rosti Gimli, dar n-am
născot o vorbă despre el.

– Aşa se şi cuvine, zise Aragorn. Cei din Minas Tirith
sunt răbdători cu Vântul de Răsărit, dar nu-i cer veşti. Acum
că Boromir şi-a găsit calea, trebuie să ne-o aflăm şi noi
degrabă pe-a noastră.

Arunca o privire iute, dar scrutătoare, asupra pajiştii înverzite,
plecându-se mereu la pământ.

– Picioară de orc n-a călcat pe-aici, spuse el. Altminteri,
nimic nu e sigur. Toate urmele noastre dus-întors se văd
desluşit. Nu-mi dau seama dacă a revenit vreun hobbit de
când il căutăm pe Frodo.

Se duse iar la mal aproape de locul unde firicelul de apă
se vărsa în râu.

– Aici sunt câteva urme clare, zise el. Un hobbit s-a tot
vânturat în apă şi-napoi, dar nu-mi dau seama când.

– Şi cum crezi tu atunci că s-ar dezlega cimilitura asta? îl
întrebă Gimli.

Aragorn nu răspunse pe dată, ci se întoarse în tabăra lor,
nu se uite la bagaje.

– Lipsesc două raniţe, zise el, şi una din ele e sigur a lui
Sam: era destul de grea. Acesta-i, prin urmare, răspunsul: